

SAD SÜRESİ

Bismillâhirrahmânirrahîm

Rahmân ve Rahîm Allah'ın adıyla

- 1-2. Sad. Öğüt dolu Kur'an'a yemin olsun ki kâfirler, gurur ve düşmanlık içindedirler.
3. Biz, onlardan önce nice nesilleri yok ettik. O zaman, ne çığlıklar, ne feryatlar kopardılar. Ama kurtuluş zamanı çoktan geçmişti.
- 4-5. O kâfirler, kendi içlerinden bir peygamber gelmesine şaşılar da: "Bu, bir büyücüdür, bir yalancıdır. Bütün ilâhları tek bir ilâh mı yapacakmış? Bu, ne acayip biri" dediler.
- 6-8. Kureyş'in ileri gelenleri birbirlerine: "Yürüyün ve ilâhlarınıza sabırla bağlı kalın. Sizden istenen budur. Biz, en son din olan Hıristiyanlıkta bile böyle bir şey işitmedik. Bu, uydurmadan başka bir şey değildir. Biz varken, içimizden O'na mı kitap indirildi?" diyerek kalkıp gittiler. Doğrusu onlar, Benim vahyimden şüphe içindedirler. Fakat azabımı henüz tatmadılar.
9. Habîbim! Yoksa herşeyden üstün ve ihsanı bol olan Rabbinin rahmet hazineleri onların yanında mı?
10. Veya; göklerin, yerin ve ikisi arasındakilerin mülkü onların mı? Eğer ellerinden geliyorsa, sebep ve vasıtalarını temin edip göklere yükselsinler de, kâinatı kendi bildikleri gibi idare etsinler.
11. Bunu yapmaları şöyle dursun, o müşrikler, yakında hezimete uğratılacak bölük pörçük bir ordudur.
- 12-13. Onlardan önce; Nûh, Ad ve ordular sahibi Firavun toplumu da peygamberleri yalanladılar. Semûd ve Lût kavmi ve Şuaybin kavmi Eykeliler de öyle yaptılar. İşte bunlar, peygamberlere karşı toplanan birleşik güçlerdi.
14. Hepsi de peygamberleri yalanladılar ve azabı hakettiler.
15. Bu işbirlikçiler, tekrarına gerek olmayan sestem başka bir şey beklemiyorlar. Sesle beraber, hemen kabirlerinden kalkarlar.
16. Yine o Mekkeli kâfirler, alaylı bir şekilde: "Ey Rabbimiz! Hesap günü gelmeden önce, azaptan payımızı hemen ver" dediler.
17. Habîbim! Onlar ne derlerse desinler, sen sabret. Ve ibadette kuvvetli kulumuz Davud'u hatırla. Çünkü o, daima Allah'a yönelirdi.
- 18-19. Biz, sabah-akşam kendisiyle zikir ve ibadet etmeleri için; dağları, toplu haldeki kuşları onun hizmetine vermiştik. Her biri, onun ahengine katılır, beraber zikrederlerdi.
20. Biz, onun hakimiyetini güçlendirdik. Ona; hikmet, nübüvvet, isabetli karar verme ve meramını güzelce anlatma kabiliyeti verdik.

21-22. Habîbim! Bir de sana, mabedin duvarına tırmanan davacıların haberi ulaştı mı?

Davud'un yanına girmişlerdi de, Davud onlardan korkmuştu. Ona: "Korkma! Biz iki davacıyız. Birimiz diğerine haksızlık etti. Şimdi Sen, aramızda adaletle hükmet.

Aşırı gitme. Bize doğruyu göster" dediler.

23. Birisi: "Bu, benim kardeşimdir. Onun doksandokuz koyunu, benim ise bir tek koyunum var. Böyle iken 'Onu bana ver' dedi. Bana konuşarak çok baskı yaptı" dedi.

24. Davud: "Doğrusu o, senin bir koyununu kendi koyunlarına katmayı istemekle sana haksızlık etmiştir. Şüphesiz ortakların çoğu, birbirlerinin haklarına tecavüz ederler. İnanan ve güzel işler yapanlar bunun dışındadır. Ama, onlar da çok azdır" dedi. Davud, kendisini denediğimizi zannetti. Rabbinden bağışlanma diledi. Eğilerek secdeye kapandı ve tevbe ile Allah'a yöneldi.

25. Biz de O'nu, verdiği bu hükümden dolayı bağışladık. Muhakkak ki, O'nun Bize yakınlığı ve güzel bir geleceği vardır.

26. Ey Davud! Biz seni yeryüzünde halife yaptık. İnsanlar arasında adaletle hükmet. İstek ve arzularına uyma ki, nefsin seni Allah yolundan saptırmasın. Allah'ın yolundan sapanlara, hesap gününü unuttuklarından dolayı şiddetli bir azap vardır.

27. Biz; gökleri, yeri ve ikisi arasındakileri boş yere yaratmadık. Böyle düşünmek, sadece kâfirlerin zannı ve iddiasıdır. Kendilerinin ateşe atılmalarına sebep olacakları için, yazıklar olsun o inkârcılara.

28. Biz, imân edip güzel işler yapanlara, hiç yeryüzünde fesat çıkarıncılar gibi muamele eder miyiz? Sakınanları, hiç günahkârlarla bir tutar mıyız?

29. İnsanlar, âyetlerini iyice düşünsünler ve akıl sahipleri öğüt alsınlar diye Biz sana, feyizli ve bereketli bir kitap indirdik.

30. (Bunları belirttikten sonra tekrar Davud kıssasına dönelim) Biz Davud'a evlat olarak, Süleyman'ı ihsan ettik. Süleyman ne güzel kuldu. O, daima Allah'a yönelirdi.

31. Hani bir ikindi vakti kendisine, duruşu başka güzel, koşması başka güzel koşu atları gösterilmişti.

32-33. Süleyman: "Ben, mal sevgisini Rabbimi anmak için istedim" dedi. Nihâyet atlar koşup gözden kayboldular. Süleyman, "Onları bana getirin" dedi. Getirdiklerinde bacıklarını ve boyunlarını sıvazlamaya başladı.

34. Andolsun ki Biz, Süleyman'ı imtihan etmek için, hastalığı devam ederken, onu, tahtının üstüne bir ceset gibi bıraktık. Bir müddet sonra o ceset tekrar Bize bağlılığı sayesinde eski sağlığına kavuştu.

35. Ve Süleyman: "Rabbim! Beni bağışla, Bana, benden sonra kimsenin ulaşamayacağı bir hükümlerlik ver. Çünkü Sen, daima lütufta bulunansın" dedi.

36. Bunun üzerine Biz, rüzgârı onun emrine verdik. Onun emriyle istediği yere tatlı tatlı eserdi.

37. Binalar yapan ve denize dalarak cevherler çıkaran bütün şeytanları O'nun emrine verdik.

38. Asi olan şeytanları ise, zincirlerle bağılı olarak O'na boyun eğdirdik.
39. Buyurduk ki: "Ey Süleyman! Bu, Bizim bağışımızdır. Artık hesapsız olarak dilediğine ver veya verme."
40. Süleyman'ın Bizim yanımızda yakınlığı ve güzel bir geleceği vardır.
41. Ey Muhammed! Kulumuz Eyyub'u da hatırla. Hani O, Rabbine: "Ya Rabbi! Şeytan bana bir yorgunluk ve eziyet verdi" diye seslenmişti.
42. Eyyub'a: "Ayağını yere vur, işte sana, kullanıp yıkanacağın ve içeceğin soğuk bir su" dedik.
43. Bizden bir rahmet ve akıl sahipleri için de bir ibret olmak üzere, ona; hem ailesini, hem de onlarla birlikte bir mislini bağışladık.
44. Bir de O'na: "Eline bir demet sap al, onunla (eşine) vur. Yemininden dönen durumuna düşme" dedik. Doğrusu Biz onu, çok sabırlı bulduk. O ne güzel kuldu. Daima Allah'a yönelirdi.
45. Resûlüm! Kuvvetli ve basiretli olan kullarımız; İbrâhim, İshak ve Yakub'u da hatırla.
46. Biz onları, bilhassa ahiret yurdunu düşünen, ihlâslı kullar kıldık.
47. Üstelik onlar, Bizim yanımızda seçkin ve hayırlı kişilerdi.
48. İsmail, Elyesa ve Zülkifl'i de hatırla. Onların hepsi hayırlı kullarımızdandı.
49. İşte bu anlatılanlar bir hatırlatma ve öğüttür. Kuşkusuz, günahlardan sakınanlar için güzel bir gelecek vardır.
50. O güzel gelecek; kapıları yalnız kendilerine açılacak olan Adn cennetleridir.
51. Onlar orada, koltuklara yaslanıp, türlü meyve ve içecekten isterler.
52. Onların yanlarında, gözlerini kendilerinden ayırmayan aynı yaşta dilberler vardır.
53. İşte, hesap günü için, size söz verilen budur.
54. Şüphe yok ki, cennette mü'minlere verdiğimiz nimet, Bizim bitip tükenmeyen rızkıımızdır.
- 55-56. Bu, mutlulardır. Fakat azgınlara, en kötü gelecek vardır. O da, girip yanacakları cehennemdir. Ne kötü bir yataktır o.
57. Artık, onların tadacağı kaynar su ve irindir.
58. Bunlara benzer, çeşit çeşit nice azaplar vardır.
- 59-61. Melekler, yeni yeni cehennemlikler oraya atılıp evvelkileri sıkıştırınca, evvelkilere: "İşte bunlar, peşinizden cehenneme girenler" diyecekler. Evvelkiler ise, kendilerine tabi olanlara, "Rahat yüzü görmesinler. Onlar da hak etmiş olarak ateşe giriyorlar" diyecekler. Tabi olanlar da: "Asıl siz rahat yüzü görmeyin. Bu azabı başımıza getiren sizsiniz. Ne kötü bir yer burası. Ey Rabbimiz! Bu azabı önümüze kim getirdiyse, onun ateşteki azabını kat kat arttır" derler.
- 62-63. Sonra, inkârcıların ileri gelenleri: "Bize ne oldu ki dünyada iken kötülerden saydığımız birtakım kimseleri burada göremiyoruz. Biz onları alaya alırdık. Yoksa onları gözden mi kaçırdık?" derler.

64. İşte, cehennem ehlinin böyle birbirleriyle atışması muhakkak gerçekleşecektir.
65. Habîbim! De ki: “Ben, sadece bir uyarıcıyım. Tek olan, mutlak kudret ve tasarruf sahibi Allah’tan başka hiçbir ilâh yoktur.
66. O; göklerin, yerin ve ikisi arasındakilerin Rabbidir. O’nun kudreti herşeyin üstündedir. O, çok bağışlayıcıdır.”
67. De ki: “Bu Kur’an, pek mühim bir mesajdır.
68. Öyle iken, siz ondan yüz çeviriyorsunuz.”
- 69-70. De ki: “Mele-i Alâ sakinlerinin aralarında neyi tartıştıkları hakkında benim hiçbir bilgim yoktur. Bana sadece, uyarıcı olduğum için bu bilgiler bildiriliyor.”
71. Rabbin o zaman meleklerle: “Ben çamurdan bir insan yaratacağım.
72. Onu tamamlayıp içine de ruhumdan üflediğimde, hemen ona secde edin” demişti.
73. Bunun üzerine meleklerin hepsi birden secde ettiler.
74. Yalnız İblis secde etmedi. Büyüklük tasladı ve kâfirlerden oldu.
75. Allah: “Ey İblis! Kudretimle yarattığıma secde etmekten seni alıkoyan nedir? Büyüklük mü taslıyorsun, yoksa gerçekten yücelerden misin?” buyurdu.
76. İblis: “Ben ondan daha üstünüm. Beni ateşten, onu ise çamurdan yarattın” dedi.
77. Allah: “Öyle ise çık cennetten, sen kovulmuş birisin.
78. Kıyamet gününe kadar lânetim senin üzerinedir” buyurdu.
79. İblis: “Ey Rabbinim! İnsanların yeniden diriltilecekleri güne kadar, bana süre ver” dedi.
- 80-81. Allah: “Haydi! Sen belirli bir vakte kadar fırsat verilenlerdensin” buyurdu.
82. İblis: “Öyleyse, Senin izzetine yemin ederim ki, ben de onların hepsini azdıracam.
83. Yalnız onlardan, ihlâsa erdirdiğin kulların hariç” dedi.
- 84-85. Allah İblise: “İşte bu doğru. Ben de şu hakikati söyleyeyim ki, cehennemi, senden türeyenler ve ademoğullarının içinden sana uyanlarla dolduracağım” buyurdu.
86. Habîbim! De ki: “Ben irşat ve risâlet hizmetinden dolayı, sizden bir ücret istemiyorum. Ben, kendiliğimden peygamberlik de taslamıyorum.
87. Bu Kur’an, bütün âlemlere, insan ve cinlere ancak bir öğüttür.
88. Muhakkak, onun verdiği haberin doğruluğunu, bir zaman sonra çok iyi anlayacaksınız.”